

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Ab Alexandro VII. Ad Clementem X.

Luxemburgi, MDCCXLII.

XC. Confirmatio Decreti super œconomico statu, & recta bonorum
temporalium administratione Cassinen. Ordinis S. Benedicti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74833](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74833)

Pape VII. Anno ejus quinto, die verò 17. mensis Junii supradicta litera affixa, & publicata fuerunt ad varias Basilicæ Principis Apostolorum de Urbe, ac Datarie, & Cancellaria Apostolicæ, & in acie Campi Floræ, per me Petrum Paulum de Grassis Apost. Cursorem.

Jo. Jacobus Pelliccia Mag. Curf.

XC. Confirmatio Decreti super œconomico statu, & recta bonorum temporalium administratione Cassinens. Ordinis S. Benedicti.

De hac materia vide ad Constitut. 60. Innoc. X. Diurna. & ad Constit. 9. hujus Pont. Alias super administratione Cellerariorum.

ALEXANDER PAPA VII.

Ad futuram rei memoriam.

Edita An. D.
1660.

Decretum
S. Congr.

Emanavit nuper à Congregatione Venerab. fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium super Oeconomico statu, & recta bonorum temporalium administratione Cassinens. Ord. S. Benedicti instauranda à Nobis specialiter deputata Decretum tenoris, qui sequitur videlicet,

§. 1. Communis egestas Monasterii privatam habendi cupiditate non raro excitare solet in Monachis, n̄ potè qui religiosi, ac necessariis indigentis ex publico penu consuli non posse intelligentes licere sibi certò persuadent, adversus hujusmodi necessitates subsidium, atque levamen ex proprio privato peculio querere; cuius parandi, atque augendi gratia non parva Monastica tranquillitatis jactura secularibus sollicitudinibus implicantur; Et pauperis Monasterii tandem non pauperes Monachi præpostero studio circa terrena satagentes, æterna despicunt; idèò spirituali Monasteriorum dono expedire videntur, ut eorundem temporalia bona recta administrandi ratione providè conserventur. Quod cum in Monasteriis quoque Congregationis Cassinens. exoptandum sit, cujus egregia Sanctimonia piorum Christi fidelium liberalitatem olim adegit, ut non exiguis bonis, in præsens tamen ob temporum angustias valde imminutis eadem Monasteria ad Divini cultus dignitatem, necnon ad Monastica disciplinæ incrementum exornarent; Propterea Sacra Congregatio Eminentissimorum, & Reverendissimorum Dominorum S. R. E. Cardinalium, quos ad Oeconomicum statum, & rectam bonorum temporalium administrationem in antedictis Monasteriis instaurandam, Sanctissimus Dominus Noster Alexander Papa Septimus specialiter deputavit, Patre Procuratore Generali ejusdem Congregationis Cassinens. pluries audito, die 22. Martii 1661. infra scripta in prædictis Monasteriis Cassinensibus observanda Sanctitatis Sux jussu decrevit.

Cum Generalis Capituli convocatio non absque notabili Monasteriorum dispendio quotannis fiat, hanc quoque ob causam in posterum per decennium proximum non nisi alternis annis Capitulum ipsum celebretur, non obstant. Constitutionibus Congregationis Cassinens. Apostolica etiam auctoritate confirmata vel privilegiis itidem Apostolicis eidem concessis, quibus quoad hoc Sanctitatis Sux auctoritate derogat; Et tunc quidem sumptus ultra modum fieri soliti regulari frugalitate minuantur: Cubiculâ confluentium Abbatum hospitio designata non nisi religiosa suppellectile instructa sint, adèò ut ab ipsis sumptuosi apparatus nuper inductus abusus omninò eliminetur; Alias Abbas, & Cellerarius Monasterii, ubi Capitulum celebratur suspensioni ab exercitio suorum Officiorum subjacere intelligantur, neque in posterum (prout hucusque factum est) Monasterio, ubi Capitulum Gene-

rale celebratur, donâ ulla fiant, sed subductis rationibus, expensarum in ipso Capitulo singulis Abbatibus, qui interfuerunt, rata pars pecuniæ solvendæ, habita tamen ratione conditionis personarum, præscribatur.

In Capitulo proximè celebrando nova taxa pro contributione à singulis Monasteriis Procuratorie Generali solvenda fiat, servata proportionè reddituum eorundem Monasteriorum, prævia exacta status uniuscujusque Monasterii disquisitione firmanda; Ac si quando Monasterium aliquod vera superveniente impotentia ratam partem suam dictæ Procuratorie solvere nequeat, nullatenus super ejus bona census imponantur, aut alia quacumque ratione ob hanc causam æs alienum ab eo contrahatur; Alias contractus ipse adversus hanc prohibitionem irritus nullus esse intelligatur, & sit; Et Superior contrahens pœnis in Decret. de reb. reg. non alienan. per Sacram Congregationem Concilii sub die 7. Septemb. 1624. edito, aliisque ad ejsdem arbitrium, teneatur; sed in Dieta Pater Præfidentens Generalis, cognita vera impossibilitate ejus Monasterii, onus ad ipsum spectans in unum, vel plura alia Monasteria, juxta eorum vires cum voto Patrum Visitatorum in parte vel in totum, & pro una, vel pluribus vicibus, prout duxerit necessarium, transferat, ita tamen ut Monasterio, vel Monasteriis pro eo solventibus jus recuperandi solutam pecuniam, adversus illud reseretur. Ceterum si Abbatibus, aut Cellerariis culpa Monasterium antedictæ solutioni impotens factum fuisse comperiat (cujus rei sedula per Patres Præfidentem, ac Visitatores fiat indagatio) in illos pro merito animadvertatur.

Si fortè Monasterium aliquod inopinata urgente causâ, supra proprios redditus, sumptus facere, & consequenter æs alienum contrahere cogatur in libris Magistris ejusdem Monasterii antedictæ urgens causa dilucidè annotetur, & explicetur, deque ea Patres Visitatores in actu Visitationis, & Patres Definidores in Capitulo Generali certiores reddantur, qui sedulò curabunt, ut intrâ sequentem annum contractum debitum dissolvatur, ejusque solutionis rationem, ac modum (si ab ipsis reperiri, aut expediri non valeat) ad Sacram Congregationem deferant.

Abbatibus Monasteriorum, quæ ære alieno obligata sunt, & quibus proinde onus incumbit certas statutis temporibus ratas debiti partes successivè persolvendi, aut deponendi nullatenus liceat redditus Monasterii, præterquam in usus merè necessarios erogare, nisi soluta prius, vel deposita respectivè debita parte pecuniæ, & præsertim prohibicum illis omninò sit quodcumque fabricæ genus, nisi præcisa, ac absoluta urgente necessitate per Regimen sedulò examinanda, & probanda. Quod si adversus prædicta commiserint, & Fabricæ dispendium scuta quinquaginta excedat, antedictis Abbatibus minimè suffragetur indultum, quod Sacra Congregatio rationabiles ob causas concedere aliquando solet petentibus dilationem ad solvendam, seu deponendam ratam pro tempore debitam, & per consequens pœnis obstricti censeantur, quæ in licentia contrahendi dictum æs alienum præscriptæ fuerunt, in casu quo debita rata deposita, aut soluta non fuerit, aliisque ad arbitrium &c.

Sed & cæteris omnibus, & singulis Superioribus prohibicum sit, pecunias etiam extraordinario titulo Monasterio acquisitas fabricando (præterquam reparationis omninò necessariæ causa) expendere, sub pœna suspensionis ab officio ipso facto incurren. aliæque majori pro rei qualitate, ac circumstantiis juxta Sacræ Congregationis arbitrium.

A quindenniorum solutione nullum omninò Monasterium eximatur quamvis fortasse usque ad hanc diem aliquam ob causam ab iisdem solven-

dis fuerit exemptum. Et ad hujusmodi solutiones faciendas minimè census imponantur, aut alio modo as alienum contrahatur; sed quotannis ex redditibus uniuscujusque Monasterii rata pars currentis Quindennii in Sacro Monte Pietatis de Urbe deponatur, cum expressa mentione, ut dicta pecunia in alios usus impendi nequaquam possit. Abbates verò, & Cellerarii in aliquo ex prædictis deficientes, privationi vocis activæ, & passivæ subjaceant.

Et ne antedictæ pecuniæ depositæ diu otiosæ permaneant, ex ipsis loca Montium Cameralium nomine, & ad favorem pro rata respectivè Monasteriorum deponentium consulta Sacra Congregatione emi poterunt, quæ quidem loca maturis successivè terminis solutionem, vendantur ad effectum ipsa Quindennia solvendi.

Atque, ut Monasteria solutionibus hujusmodi promptè valeant respondere, quoties hæreditario, vel alio quocumque extraordinario titulo, quicquam pecuniæ ipsis obvenerit, id (nisi usque ad summam scutorum quinquaginta dumtaxat) sine expressa licentia regimini, nequeat expendi, præterquam si in extinctionem alicujus debiti legitime contracti convertatur. Prout etiam, si qui redditus fecundioribus fortè annis uberius collecti ordinariis Monasterii expensis superfuertint, absque præcisa necessitate non expendantur: sed in subsidium aliorum subsequentiæ annorum, quibus fortasse minores proventus contingant, providè reserventur, cujus quidem reservationis disquisitio à Patribus Visitationibus specialiter fiat: Itaut Abbates, & Cellerarii, qui Compendium hujusmodi neglexisse comperti fuerint; ab officiis suis ad beneplacitum Sacræ Congregationis suspendantur.

Quod intelligendum etiam est de iis Abbatibus qui in suo ingressu ad alicujus Monasterii Regimen notabilem summam reliquorum, nempe pecuniæ, aut aliarum rerum invenerint, quinimò horum reliquorum expressa mentio, atque distincta descriptio fiat in principio libri, quo rationes dati, & accepti describuntur.

In singulis Monasteriis ultra principales codices exitus, & introitus, habeantur etiam particulares Libri, in quibus nedum descripti sint redditus, & expensæ uniuscujusque Grantiæ, seu Massariæ, necnon Index debitorum, & creditorum ad easdem spectantium, sed insuper in primis dicti Libri paginis accurata descriptio fiat uniuscujusque Grantiæ, seu Massariæ, exprimendo fines, quantitatem, & qualitatem terrarum, & quæ sint Sativæ, Sylvosæ, Vinearæ &c.

Idem ædificia quæcumque addito etiam Indice quorumcumque mobilium, & Instrumentorum rusticorum cujusvis generis intra ipsa existentium, exprimendo numerum, qualitatem, ac pretium Armentorum, Pecudum, & aliorum quorumcumque animalium, quæ in ipsis Grantiis respectivè habentur, Libri verò, & descriptiones hujusmodi singulis annis à Superioribus Locorum ante visitationem, à Patribus verò Visitationibus in ipso actu visitationis sedulo revideantur.

Qui Patres Visitatores, nedum Abbates, & Superiores locorum, sed Monachos quoque, & Commissarios in Grantiis pro * Animarum cultura degentes interrogando explorent, ac pro captu personarum disquirant, quis ejus Monasterii Status Economicus, & quæ administrandi ratio, fides, ac diligentia, & præsertim, an Procuratoris Generali satisfactum sit; Ac si quando comperiant eidem Procuratoris, Cellerariorum præsertim culpa, aut inhabilitate satis consultum non esse, debeant ipsi Visitatores in actu visitationis, assignata prius congrua portione pro victu, & vestitio Abbatis, Monachorum, & Commissariorum specialiter designare, atque obligare fructus unius, aut plurium Grantiarum ad effectum debitas raras Procuratoris Generali sol-

vendi, itaut loci Cellerarius sub pœna suspensionis ab officio ipso facto incurren. super antedictos obligatos fructus manus apponere nequeat, sed iidem Patres Visitatores, conscio atque consulto Abbate ejus Monasterii particularem Monachum probitate, atque habilitate probatum deputent, qui præfatos fructus procuret, ac vendat, & pretio eidem Procuratoris Generali satisfaciatur.

Decretum sanctæ memoriæ Innocentii Decimi circa rationes administrationis per Cellerarios reddendas sub die 13. Julii 1654. editum, & à Sanctissimo Domino Nostro per litteras in forma Brevis sub die 7. Septembris 1655. confirmatum inviolatè servetur.

In ædibus Graniciarum simplex, ac præcisè necessaria dumtaxat supellex detineatur, & in ipsis agris excolendis fructuosæ tantum culturæ ratio habeatur.

Nihil in Viridariis, aliisque hujusmodi amenitatibus, atque delitiis pecuniæ, vel operis impendendo.

Sedulo etiam animadvertant Superiores, ne Monachi, vel alii Grancias administrantes hospitio, aut recreationis titulo amicos, aut propinquos sæculares, aut Religiosos excipiendo, Monasterii redditus infumant.

Contra prædicta verò committentes, vel omitentes pœna privationis vocis activæ, & passivæ, aliaque ad arbitrium Sacræ Congregationis pro modo, ac qualitate culpæ puniantur.

Is tantum numerus Famulorum sæcularium in Monasterio retineatur, qui præcisè necessarius sit, & ubi per Religiosos laicos, vel Commisfos servitium præstari potest, famuli sæculares nullatenus adhibeantur.

Unicus deputatus famulus singulis Abbatibus sufficiat, & Abbates ipsi una cum cæteris Monachis in Refectorio comedant, nec privatam mensam in cubiculo, nisi causa infirmitatis, vel alicujus hospitii excipiendi gratia habeant, idque raro, & ob necessariam causam tantum quod multò magis à Titularibus Abbatibus observandum erit, qui famulum etiam sibi assignatum ita necessario tantum detineant occupatum servitio, ut aliis quoque Monasteriis servitio vacare possit.

Pro Vestitio Abbates duplum dumtaxat ejus, quod reliquis præstatur Monachis obtineant.

Abbates verò Titulares, qui alias Monasterii regimen nunquam obtinuerunt, sed ex privilegio Abbates dicuntur, idem penitus quod Monachi ipsi, non obstante quocumque usu, aut consuetudine, sive indulto usque in præsentem diem servato habeant.

Idem quicumque titulares Abbates nullatenus à jurisdictione Abbatis loci, sive eo absente, ejus Superioris, qui Monasterio præerit exempti esse intelligantur, reservatis aliocum eorum honorariis, præminentis, ac solitis prærogativis, cæterocum per hæc Decreta, vel aliter non abrogatis.

In Monasteriis ære alieno gravatis excepto aliquo in Dieta, ob aliquam necessariam causam declarando, rheda, minimè habeatur, sed is tantum numerus equorum, qui ad rem rusticam procurandam omninò necessarius sit.

Abbates, & reliqui Superiores quorumvis Monasteriorum nonnisi necessariam ob causam officium suum concernentem itinerent. Et quatenus aliquo proprio respectu id agant, Monasteriis sumptibus non fiat, quod ab inferioribus quoque Ministris, ac cæteris omnibus Monachis oblietvetur, qui (& præsertim ætate juniores) ad Monasteria longè distantia, nonnisi prævia matura consideratione, transferantur.

Circa hospitalitatem erga personas extraneas

exercendam, Decretum per eandem Sacram Congregationem sub die 18. Januarii 1661. editum, & à Sanctissimo Domino Nostro approbatum omnino servetur.

Hospites verò Monachi, etiam Abbates diu tanquam advenæ magis delicati, ac dispendioso victu non tractentur, sed post diem unum ab eorum adventu, illis in Refectorio communis mensa paretur, in qua tamen iisdem aliquod parvum edulium fraterna charitate præ aliis exhiberi poterit; Sæcularibus verò prandia, coenas, & alias comestiones, recreationis titulo nuncupatas, dare omnino prohibitum sit.

Monachis, necnon Abbatibus ipsis annuos redditus, aut alia quæcumque bona mobilia, vel immobilia, licet mediatis eorum personis Monasterio acquisita, nedum possidere, sed etiam administrare vel titulo usufructus, depositi, custodie, aut alio quolibet modo detinere, sub pena privationis vocis activæ, & passivæ omnino interdictum sit, sed ea omnia statim Superiori cum cæteris Monasterii bonis incorporanda, & per Officiales publicos administranda tradantur.

Neque circa hoc consuetudo ulla etiam immemorabilis, aut conventiva, vel expressa licentia Superioris suffragetur, qui tamen Religiosis necessitatibus eorum consulere non prætermittit, quorum respectu antedicta bona Monasterio acquisita fuerunt.

Si quando verò contingat, ut aliter per pios Testatores, vel alios circa prædicta disponatur, ad Sedem Apostolicam habeatur recursus, non obstantibus quibuscumque in contrarium facientibus.

F. Cardinalis Paulinus Præfectus.

§. 2. Cum autem firmiora sint illa, quæ Sedis Apostolicæ præsidio, & munimine roborantur. Hinc est, quod Nos præmissorum omnium, & singulorum firmitati, & inviolabili observationi providere cupientes, ac dilectum filium Procuratorem Generalem dictæ Congregationis Cassinensis. Specialibus favoribus, & gratis prosequi volentes, & à quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis, à jure, vel ab homine, quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum præsentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, & absolutum fore censentes; Supplicationibus ejus nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinari.

§. 3. Decretum præinsertum, ac omnia, & singula in eo contenta, auctoritate Apostolica tenore præsentium confirmamus, & approbamus, illisque inviolabilis Apostolicæ firmitatis robur adjicimus, ac omnes, & singulos juris, & facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervernerint supplemus. Decernentes easdem præsentibus litteras, necnon Decretum præinsertum, & in illo contenta hujusmodi semper firma, valida, & efficaciæ existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, & pro tempore spectabit quodcumque inviolabiliter, & inconcusse observari. Sicque in præmissis per quoscumque iudices Ordinarios, & Delegatos etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores ac ejusdem S. R. E. Cardinales, etiam de latere Legatos judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, si secus super his à quoquam quavis occasione scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 4. Non obstantibus præmissis, ac Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, necnon quatenus opus sit, dictæ Congregationis Cassinensis, ejusque Monasteriorum quorumvis etiam juramento confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque indultis, & litteris Apostolicis, eidemque Congregationi Cassi-

nen. ejusque Monasteriis, ac illorum Superioribus, & Monachis, aliisque personis quibuscumque sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis Decretis in genere, vel in specie, ac alias in contrarium quomodolibet concessis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis etiam si pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, & expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret illorum tenores, formas, & occasiones, præsentibus pro plenè, & sufficienter expressis servatis, & insertis respectivè habentes, illis alias in suo robore permanens, ad præmissorum effectum specialiter, & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

§. 5. Volumus autem, ut earundem præsentium litterarum transumptis etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis eadem prorsus fides in judicio, & extra adhibeatur, quæ præsentibus ipsis adhiberetur si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub annulo Piscatoris, die 11. Aprilis 1661. Pontificatus nostri anno sexto.

Dat modum faciendi provisiones, & electiones in Capitulis Generalibus, & dietis Congregationis Cassinensis. Ordinis S. Benedicti.

De auctoritate Dietæ horum Monachorum vide ad Constit. 100. Urbani VIII. Commissi nobis, ubi de electione Diffinitorum pertractat.

ALEXANDER PAPA VII.

Ad perpetuam rei memoriam.

AD Apostolicæ dignitatis apicem, meritis licet imparibus, divina dispositione erecti, in eam præcipuè curam sollicitis studiis intendimus ut Religiosorum virorum sub suavi vitæ Monastica jugo Altissimi obsequiis addictorum Congregationes salubriter dirigantur, laudabilibusque institutis suis inhaerentes feliciter in dies, benedicente Domino, proficiant incrementis.

§. 1. Itaque, ut provisiones, & electiones in Capitulis generalibus, & Dietis Congregationis Cassinensis Ordinis S. Benedicti de cætero faciendæ ad Omnipotentis Dei gloriam, dictæque Congregationis utilitatem fiant, quantum Nobis ex alto conceditur, providere cupientes: Motu proprio, ac ex certa scientia, & matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, ut in omnibus illis, quæ tam in proximo, quod mense Majo proximè venturo celebrabitur, & cæteris Capitulis generalibus per dilectos filios Præsidentem, & Diffinitores, quam in subsequenti Dietis dictæ Congregationis Cassinensis, quodcumque celebrandis per eundem præfidentem & Visitatores ejusdem Congregationis pro tempore existentes respectivè fieri debebunt Constitutiones ipsius Congregationis Cassinensis, necnon Apostolicæ in simili forma Brevis litteræ, ac Decreta, eandem Congregationem concernentia per Sedem Apostolicam approbata exactè observentur, nec ullæ dispensationes per Capitula, seu Dietas hujusmodi, vel prædictos præfidentem, & Diffinitores, ac Visitatores de cætero concedi ullatenus possint, sed illæ dumtaxat dispensationes, quæ à Nobis, seu auctoritate nostra concessæ sunt hæcenus, & in futurum tam à Nobis, quam

Transumptorum fides.

Dat. P. A. 6. die 11. Apr.

XCI.

Edita A. D. 1661.

Exordium.

Confirmat prout in rub.

Contrariis derogat.